

วันธรรมดาวง

๗๘วันกับจันทร์เจ้า

สำหรับเด็กพิเศษ กลุ่มสมาร์ตั้น

เรื่อง : ยลธิดา กังอุบล

ภาพ : ภาณุดี ยืนตระกูล

วันหนึ่งบันโต๊ะอาหารในเวลาหลังเลิกเรียน
คุณพ่อ คุณแม่ พี่ตะวัน และจันทร์เจ้ากำลังกินอาหารร่วมกันอยู่
“พรุ่งนี้พ่อ กับแม่ต้องไปร่วมงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่
ที่ต่างจังหวัดทั้งวัน ตะวันกับจันทร์เจ้าอยู่กับพี่เมย์นะลูก” คุณพ่อบอก
“พี่เมย์ลูกของคุณป้าปลาย ตอนนี้กำลังเรียนครู
อยู่ที่มหาวิทยาลัยนั่น” แม่พุดเสริมว่า
“พี่เมย์ใจดี แต่ตะวันกับจันทร์เจ้า
ต้องเชือฟังพี่เมย์นะ”
“ได้ค่ะ” ตะวันกับจันทร์เจ้าchanรับพร้อมกัน

เมื่อกินอาหารเสร็จ คุณพ่อช่วยล้างจาน คุณแม่พาพี่ตัวรักไปทำการบ้าน ในขณะที่จันทร์เจ้าแยกไปทำการบ้านคนเดียว เพราะพี่ตัวรักนักจะลืมทำการบ้าน ลืมเกี่ยวกับการทำที่ครูเคยสอน หรือถ้าทำการบ้านเสร็จ แต่ก็เขียนหนังสือไม่เรียบร้อย ทำการบ้านคณิตศาสตร์ก็ผิดๆ ถูกๆ เพราะรีบทำไม่ยอมตรวจทาน

พ่อจัดมุมหนึ่งของห้องสำหรับให้พี่ตัวรัก
นั่งทำการบ้านจะดีมาก
แม้ว่าจันทร์เจ้าจะทำงานของตนเสร็จแล้ว
แต่ก็ยังไม่สามารถเปิดที่วิดีโอการศึกษาได้
เพื่อไม่ให้รบกวนพี่ตัวรัก เพราะพี่ตัวรักต้องการสมาร์ทโฟน
และต้องไม่ให้มีเสียงใดมารบกวนสมาร์ทโฟนให้มากที่สุด

พอจันทร์เจ้าจะขออนุญาต
พ่อกับแม่ออกไปเล่นกับ
เพื่อนข้างบ้านในระหว่าง
รอพี่ตัวนักไม่ยอม

จันทร์เจ้ารู้สึกว่าไม่ยุติธรรมเลย
แต่ก็เก็บความรู้สึกไว้ในใจ

เข้าวันรุ่งขึ้น ตะวันและจันทร์เจ้าตินขึ้นมา
ด้วยกลิ่นหอมของอาหาร

สองพี่น้องรีบอาบน้ำแต่งตัว
เพื่อจะลงไปชั้นล่าง

เมื่อเดินลงมาชั้นล่างก็พบคนที่
คุณพ่อคุณแม่พูดถึงเมื่อวาน
คือพี่เมย์นั่นเอง

พี่เมย์กำลังทำอาหารอยู่ ใช้เวลาไม่นานก็เสร็จ
เป็นอาหารที่พี่ตัววันกับจันทร์เจ้าชอบทั้งนั้นเลย
พี่ตัววันกระโดดโคล่เดือน
จันทร์เจ้ายิ่งกว้าง

ทุกคนกินอาหารมื้อเช้ากัน เมื่อจันทร์เจ้าชมว่าอร่อย
พี่เมย์ก็บอกว่าวันหลังจะสอนทำอาหารให้ด้วย
พี่เมย์ใจดีอย่างที่คุณพ่อคุณแม่บอกเลย

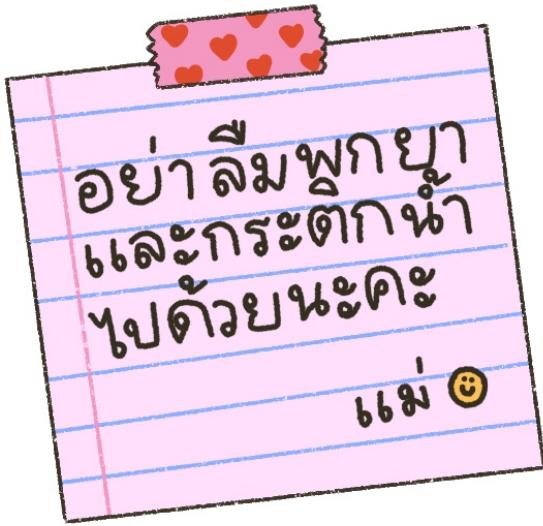
ทุกวันหลังมีอาหารเช้า พี่ตัววันจะกินยา
จันทร์เจ้าเคยได้ยินคุณหมอบอกว่า
จะช่วยให้พี่ตัววันสามารถควบคุมตัวเองได้ดีขึ้น
มีสมาริยานานขึ้น เพราะยาจะไปกระตุ้นให้
สมองหลังสารเคมีธรรมชาติออกมากขึ้น
ในระดับที่เด็กปกติควรจะมี

แต่พี่ตะวันไม่ชอบกินยาดัก
“ไม่อยากกินยาเลย!” พี่ตะวันท่าหน้านิ่ว
“อืบ!” จันทร์เจ้าส่งเสียงช่วยจนพี่ตะวันกินยาเสร็จ
จันทร์เจ้ารู้สึ้นเอามาว่าพี่ตะวันเป็นพยาบาล
จันทร์เจ้าคิดว่าพี่ตะวันเกิดอยากรีดขี้นเหมือนกัน

เมื่อกินยาเสร็จ พี่เมย์บอกว่าวันนี้เราจะไป
พิพิธภัณฑ์และไปสวนสาธารณะ
โดยนีข้อแม้ว่าจันทร์เจ้าและตะวันต้องเชือฟังพี่เมย์
เพราะการออกใบอนุญาตมีผู้คนมากมายและ
เป็นสถานที่ที่เราไม่คุ้ยเคย ต้องอยู่ใกล้พี่เมย์ไว้
และช่วยดูแลกันและกัน

ก่อนก้าวเท้าออกจากบ้าน เราไม่เลิมที่จะหบทวน
ของที่ต้องนำติดตัว และหานเลิมน้ำกลับบ้าน
ซึ่งคุณแม่เขียนແປไวให้เราที่หน้าประตูแล้ว

สถานที่แรก พี่เมย์พาเราไปที่พิพิธภัณฑ์
ที่นี่มีของให้ดูเยอะแยะเลย
มีรูปปั้นฟาโรห์ที่พีตะวันสนใจ
มีรูปปั้นมนุษย์คิดเห็นด้วยนะ!
สองพี่น้องเดินไปรอบ ๆ อย่างเต็มเต้น

พากเราแกะร้านขายของฝาก
ขณะที่เราซื้อของกันอยู่
พีตะวันพยายามจะหยิบของเล่นที่อยู่ข้างบน
อีบบ พีตะวันหยิบไม่ถึงสักที
จึงเป็นขันวางของ
เพื่อจะนำไปหยิบของที่ตนเองต้องการ

โครม! เสียงของเล่นหล่นกระฉายน
คนในร้านหันมามองที่ตะวันและจันทร์เจ้า

จันทร์เจ้าตกใจ และรู้สึกอวย
พีตะวันก็ตกใจเช่นกัน
 เพราะไม่คิดว่าตนเอง
 จะทำให้ของตกลงมาเกลื่อนเช่นนี้

“ทำยังไงดีนะ” จันทร์เจ้านึก
ทุกครั้งที่อยู่ในสถานการณ์เช่นนี้
จันทร์เจ้ารู้สึกหนักใจและคิดว่าต้น
ต้องมีส่วนรับผิดชอบการกระทำของพี่สาว

จันทร์เจ้ารีบก้มลงเก็บของที่หล่นบนพื้นอย่างร้อน
ใจ เพราะเกรงว่าจะมีใครมาว่าพี่ตัววัน จันทร์เจ้า
น้ำตาคลอ เพราะทั้งสองคนพี่สาวและพี่น้องรู้สึกอาย

พอพี่ตัววันเห็นจันทร์เจ้าเก็บของที่ตนเองทำตก
ก็รีบช่วยจันทร์เจ้าเก็บของให้เข้าที่ พลางบ่นว่า
“ทำไมร้านจึงวางของสูงจัง ใจจะหายบดึง”
“โภคุนอีกแน่” จันทร์เจ้าคิด

พี่เมย์เดินเข้ามาช่วย
สองพี่น้องเก็บของ
และสอนให้ตะวันพุด
ขอโทษเจ้าของร้าน

“ขอโทษที่หนูทำของตกค่า” พี่ตะวันบอกกับเจ้าของร้าน
เจ้าของร้านยิ้มรับอย่างใจเย็น “ไม่เป็นไรครับ”
เจ้าของร้านสังเกตเห็นเข็มกลัดฟ้าโรห์ของพี่ตะวัน
จึงชวนพี่ตะวันคุยกันกับเรื่องนั้น
อย่างถูกคอและพบว่าพี่ตะวันอธิบายได้เก่งมาก
พี่ตะวันผ่อนคลายขึ้นแล้ว

เมื่อพี่เมย์สังเกตเห็นว่าตัววันอารมณ์ดีแล้ว ก็ชวนจันทร์เจ้าและ
ตะวันทานข้อตกลงในการออกแบบที่yanอกบ้านอีกครั้ง
และให้ตะวันเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในร้านขายของที่ระลึกว่า
เกิดขึ้นได้อย่างไร ตะวันเล่าเหตุการณ์ตามความเป็นจริง

พี่เมย์ถามตะวันว่า “ถ้าตัววันไม่เป็นขี้น้ำงของ
จะใช้รีดเพื่อจะให้ได้ของบนขันสูงๆ”
ตะวันตอบว่า “ไปขอให้ผู้ใหญ่ช่วยหยิบให้
หรือไปบอกเจ้าของร้านก็ได้ค่ะ”

ตะวันสำนึกริดที่ทำอะไรโดยไม่ได้ยังคิดถึงผลที่ตามมา

ต่อมานำกินข้าวเที่ยงกันที่ร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง

อาการวันนี้ค่อนข้างร้อน จันทร์เจ้าสั่งไอศครีม
1 ถ้วย พี่ตะวันก็จะสั่งไอศครีม 1 ถ้วยบ้าง
แต่โคว่าต้ากินไอศครีมในอาทิตย์นี้ของพี่ตะวัน¹
หมดแล้วนี่นา

พีตะวันกอดอกหายใจฟิดฟิดและพยา yan ต่อรอง
แต่พีเมย์กี้ยืนยันคำเดิม พีตะวันปัดกล่องทิชชูและสิงของบนโต๊ะ^๑
“โอ้ย!” มือพีตะวันพลามาเตี๊ยนจันทร์เจ้าด้วย^๒
“โอ้ย ทำยังไงดีนะ” จันทร์เจ้าพยา yan คิดแก้ปัญหา
เพื่อไม่ให้พีตะวันอาละวาด

พีเมย์ส่งสายตาให้จันทร์เจ้าขยับออกจากท่างจากพีตะวัน
พีเมย์สลับเข้าไปแทน

พี่เมย์ไม่แสดงท่าทางโอ่หรือหุ่ดหึดไปตามพฤติกรรมของตะวัน
แล้วถามพากเราด้วยเสียงเรียบๆ แต่จริงจังว่า “หลังจากกินข้าวเสร็จ
เราอยากจะไปปั่นจักรยานที่สวนสาธารณะกันอยู่ไหม”

“จะไป!” ตะวันรีบตอบ
“ตะวันอยากไปค่ะ”
ตะวันตอบด้วยเสียงอ่อนลง

“แล้วจำข้อตกลงของเราได้ไหมว่าต้องปฏิบัติตัวอย่างไร
ตะวันทำตามที่เราตกลงกันหรือเปล่าค่ะ” พี่เมย์ถามตะวัน
ครูทันทีที่ตะวันเงียบอยู่ๆ หยุดพืดพัดลง
“ตะวันก็อยากปั่นจักรยานค่ะ ขอโทษค่ะพี่เมย์”

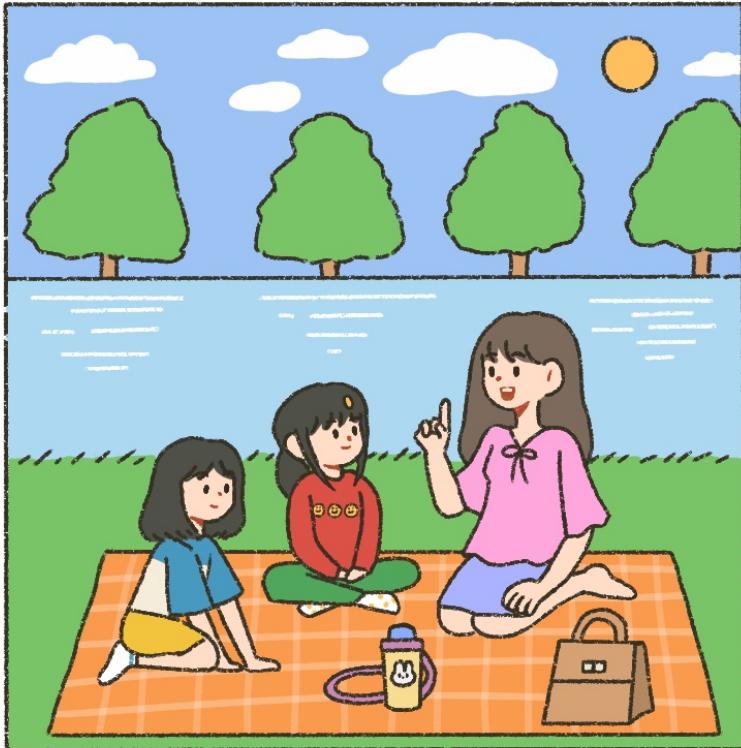

พี่เมย์ชวนพี่ตะวันหาวิธีจัดการกับอาการน้ำ恭敬หรือไม่พอใจ
ด้วยวิธีง่ายๆ เช่น นับเลขในใจ พังเพลงที่ขอบ
ร้องเพลงสนุกๆ แทน เพราะตะวันก็คงไม่อยากแพลตตีโคนนองอึก

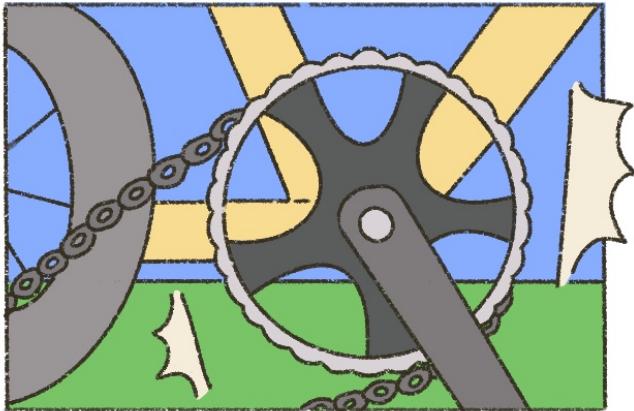
ตะวันสบตาจันทร์เจ้าและพยักหน้าเหมือนจะสื่อว่า
“ขอโทษนะจันทร์เจ้า”

ตอนเย็นเราไปเดินเล่นที่สวนสาธารณะ
พี่เมย์ปูเสื่อใต้ร่มไม้ อาการดีและ
มีทินกราดสายๆ ตรงริมบึงเบอะແຍະເລຍ

พี่เมย์ พี่ตะวันกับจันทร์เจ้า
เช่าจักรยานในสวน
มาปั่นกันคุณละคัน

แก่กๆ

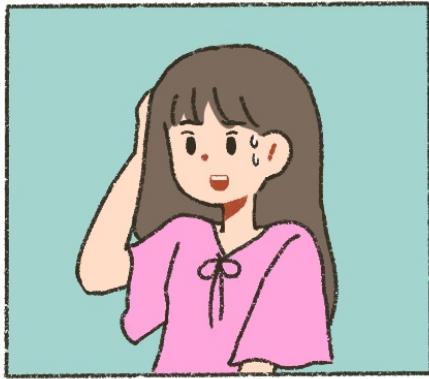
เสียงอะไรมะ อ๊ะ จักรยานของพี่ตะวันโซ่หลุด

พี่ตะวันกวักมือผล้อยๆ เรียกให้จันทร์เจ้าและพี่เมย์เข้าไปทาง

พี่ตะวันบุ้ยปากไปทางโซ่ ยืนครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรดี

“ตรนนีก์ไกลจากร้านเช่าจักรยาน
พอสมควรนะ” พี่เมย์แสดงความเห็น
“เดียวพี่เมย์จะจุ่งจักรยานกลับไปที่
ร้านเพื่อเปลี่ยนคันใหม่ให้นะ
ตะวันกับบันทร์เจ้าขี้จักรยานเล่น
ແກນนີ້ກ່ອນ” พี่เมย์เสนอวิธีแก้ปัญหา

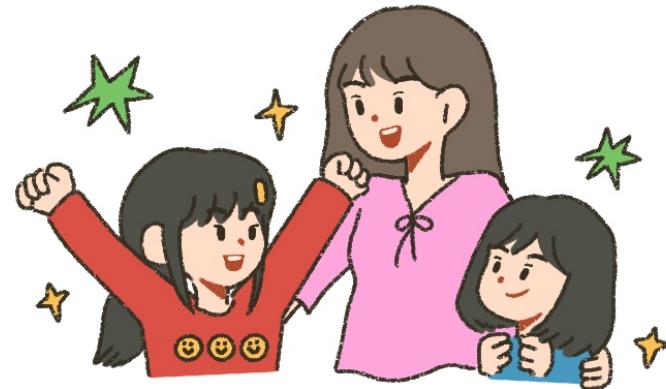
“ຫນູຈະລອງໃສໂຫ່ງດຸ ເຄຍເປັນລູກນື້ອ່າວຍຄຸນພ່ອ¹
ຊ່ອນຈັກຮານທີ່ບ້ານດະ” ພຶດຕະວັນພູດຍ່າງຈິງຈັງ
ໄຟນານັກຈັກຮານກົກລັບມາບັນໄດ້ວິກຄັ້ງ
“ຕະວັນເກັ່ງນາກເລຍ” ພຶມຍີ່ເຊື່ອມຕະວັນ ໂດຍມີ
ຈັນທົຣເຈົກຮະໂດດປຽບນູ້ໃຫ້ພຶຈັນທົຣເຈົອຍູ້ຂ້າງ
ຕະວັນຍື່ນກວ້າງອ່າງກາຄກູນໃຈ

พี่ตะวันสนใจและมักเพลิดเพลิน
กับการซ่อนของแบบนี้เสมอ
เมื่อของเล่นของจันทร์เจ้าพัง
พี่ตะวันก็พยายามซ่อมให้ทุกครั้ง

จันทร์เจ้าคิดว่าพี่สาวของเรางে่งจัง
พี่ตะวันมักมีวิธีในการแก้ปัญหาที่
บางครั้งจันทร์เจ้าคิดไม่ถึง

ก่อนนอน แม่เข้ามาหาจันทร์เจ้า
และชวนคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้
จันทร์เจ้าเล่าเรื่องสนุกๆ
ที่โรงเรียนและปรึกษาเรื่องเพื่อนๆ

แม่ยังบอกว่า พิเมர์ล่าเหตุการณ์
ในวันนี้ให้พ่อ กับแม่ฟังแล้ว

คุณแม่อธิบายให้ฟังว่า “ภาวะสมาริสันทำให้พี่ตะวันควบคุมตัวเองยาก
อยู่นี่ ๆ ไม่ค่อยได้ เหมือนรถแข่งที่เร็วมาก ๆ แต่เบรคไม่ค่อยดี เทืนป้ายเดือน
ให้หยุด ก็ยากที่จะชลอให้ข้างลงได้ทัน”

“บางครั้งที่พี่ตะวันหงุดหงิด เขาอาจจะควบคุมตัวเองไม่ได้และหาทาง
ระบายความโกรธ แต่อาจใช้วิธีที่ไม่เหมาะสม หนูอาจขอให้ผู้ใหญ่ตั้งนั้น
ช่วยจัดการได้นะ ให้พี่ตะวันใจเย็นลงก่อน พ่อแม่ไม่อยากให้หนูรับผิดชอบ
ทุกอย่างที่พี่ตะวันทำหรอบนั้น เพราะทั้งหนูและพี่ตะวันยังเป็นเด็กทั้งคู่”

คำพูดของแม่ตั้งกับความรู้สึกของจันทร์เจ้า

จันทร์เจ้านอนหลับตามนีกดึงภาพที่พี่ตะวันกับจันทร์เจ้า
เล่นด้วยกัน หัวเราะด้วยกัน ทะเลกันบ้าง สนใจกัน
คลนละเรื่องบ้าง แต่ก็ยังท่วงใหญ แล้วอยช่วยเหลือกันเสมอ